

În slujba PATRIEI

ANUL III • NR. 138 • 31 MARTIE 1994

Am pierdut un OSTAȘ al țării

General-maior NICOLAE PAȘTINICA

Născut la 17 aprilie 1940, în localitatea Spătaru, din județul Buzău, generalul-locotenent Inginer Ștefan Gușă a ars ca un metecor la flacăra dragostei de țară. Îmbrăcând încă de la 17 ani haină de ostaș, pe care întotdeauna a venerat-o cu mândrie, i-a dedicat tot ce a avut mai bun. Așa l-au cunoscut cei ce l-au fost colegi de școală, ca și acela care l-au fost mai târziu elevi, iar peste ani subordonați, prin ierarhia militară, de la locotenent până la general.

A crezut cu abnegație în menirea sa de ostaș al țării.

ȘEF DE PROMOȚIE

Domnul general-locotenent Ing. Ștefan Gușă a urmat cursurile Școlii militare superioare de ofițeri activi tancuri și auto „Mihai Viteazul” din Pitești, între anii 1957—1960. A fost un elev eminent, un comandant desăvârșit, un ostaș pătruns de cel mai înalt simț al datoriei față de țară și valorile ei, un împătimit al efortului pentru dobândirea celor mai înalte performanțe. Foarte aceste înalte calități și virtuți militare, civice și general-umane, dublate de o puternică voință și țărnie de caracter, de o tenacitate specifică luptătorului tenețar, dormie să depășească orice obstacol, de orice natură, au generat dobândirea unor succese de excepție, reușind să obțină cea mai mare medie și să

General-maior
ILIE DRAGOMIR

(Continuare în pag. a II-a)

permanent printre oameni și întotdeauna pentru oameni. S-a aplecat cu stăruință asupra necazurilor semenilor săi, fie aceștia soldați, subofițeri, ofițeri ori oameni ai cetății, căutând din toate puterile, cu al său cuget mereu curat, să le alina, dacă nu le putea înlătura complet. Mulți, foarte mulți dintre cei ce l-au avut mentor recunosc că îi datorează — integral sau parțial — cariera militară. La rândul-i, nu a prețuit niciodată să învețe de la alții, indiferent de grad sau funcție.

Dedicându-se altora, s-a dovedit risipitor cu sine, cu propria sănătate, iar moartea, căreia — după cum spune poezia — toți îi suntem datori, nu a întârziat să-l răpească, nedrept, prea timpuriu dintre noi.

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în pace!

Februarie 1990. Oștirea, lucrarea să-și croiască, asemenea întregii țări, noul făgaș democratic. Este momentul când, la comanda Armatei a 2-a, a fost numit dom-

unităților subordonate, concomitent cu identificarea soluțiilor pentru problemele aceluși timp, cu așezarea instrucției în coordonatele sale firești, cu sprijinirea oamenilor în rezol-

CINCI SECVENȚE

Septembrie 1965, elev anul întâi al Școlii militare superioare de ofițeri de tancuri. Din primele zile de școală m-a impresionat profund, pentru toată cariera și viața mea, un tânăr ofițer — locotenent-maior Gușă Ștefan, comandantul companiei anului 4 elevi.

Septembrie 1972, zile și nopți de aplicație. Ca tânăr comandant de companie, avea să-și impună din nou asupra mea puternica lui personalitate maiorului — Inginer Gușă Ștefan, comandantul Regimentului de Tancuri, prin marea sa putere de muncă și clarviziune.

Septembrie 1976, ofițer în statul major de mare unitate și iarăși cel ce avea să hotărască definitiv cariera mea de cadru al armatei este colonelul-Inginer Gușă Ștefan, comandantul marii unități, prin stilul său dinamic, cât și prin apropierea permanentă de nevoile

Locotenent-colonel
TRANDAFIR CONSTANTIN

(Continuare în pag. a II-a)

Imensa nedreptate

General-maior GHEORGHE GRAMA

nul general-locotenent Inginer Ștefan Gușă.

Vestea ne-a surprins oarecum, dar ne-a bucurat deosebit de mult. Cu rapiditatea-i și bucuria-i cunoscute, a trecut rapid la cunoașterea Comandamentului, a marilor unități,

varea complicatelor chestiuni sociale ori de familie.

Muncind zi și noapte, ajutor și de experiența anilor cât s-a aflat în fruntea Marelui Stat Major, a reușit, împreună cu

(Continuare în pag. a II-a)

A fost elev la Liceul „B. P. Hasdeu“

Spre sfârșitul lui 1993, când pregăteam festivitățile prilejuite de împlinirea a 125 de ani de când Liceul „B. P. Hasdeu” a început să dea laimă Buzăului, primul OM la care am apelat a fost GENERALUL-LOCOTENENT ȘTEFAN GUȘĂ. I-am spus proiectele noastre, pe care le-a privit cu bucurie. A stat puțin pe gânduri, apoi s-a înclinat: „Trebuie să ne ajute

Dumnezeu ca această zi să fie una din marile sărbători ale Buzăului; liceul merită așa ceva” Proiectul unei reviste aniversare a prins imediat. În scurtul interviu luat atunci domnului general, Liceul „B. P. Hasdeu” spunea ca un loc sfânt: „Da, am avut șansa să mă număr printre elevii acestei prestigioase școli în perioada 1951—1956”. Când își amintea

de școală și colegii de atunci radia de fericire. O fericire care-l înunda chipul.

Pe 12 decembrie, în ziua când Comandamentul Armatei a 2-a

CEZAR DUMBRAVA
IONEL BANU
RADU CALCAN
directorii Liceului Teoretic
„B. P. Hasdeu” Buzău

(Continuare în pag. a II-a)

Un mare luptător pentru adevăr și dreptate

Viata m-a oferit șansa de a fi subordonat nemijlocit, până în momentul când un destin nedrept l-a smuls din rândurile noastre, celui care a fost comandantul Armatei a 2-a, generalul-locotenent Ștefan Gușă. De aceea, cred că nu greșesc afirmând că, în condițiile actuale, extrem de controversate, în care interesele naționale sunt adesea subordonate intereselor mărunte, „ogoste”, generalul Gușă are meritul de a se număra printre marii bărbați ai neamului, care și-au dedicat întreaga putere de tunc nobilului crez al slujbirii și cu profesionalism desăvârșit, în mod necondiționat și total, asumându-și curajos riscul unor hotărâri istorice. Conștiința mea și a camarazilor mei va purta pe vezi povara neputinței de a exprima, la adevăratele sale dimensiuni, tecunoștința pentru patriotismul de care a dat dovadă în văltoarea evenimentelor din decembrie 1989, marvând poate decisiv viitorul națiunii române.

Fire robustă, dominată de un optimism incurabil, a avut o încredere neștirmită în capacitatea semenilor săi de a-l judeca faptele în mod obiectiv, dacă nu în timpul vieții, cel puțin postum.

Am convingerea fermă că istoria va asca în Pantheonul eroilor neamului figura generalului comandant, iar amintirea sa va fi păstrată pururi neîntinată în conștiința poporului român, ca un mare luptător pentru adevăr și dreptate.

General-mator
EUGEN BĂDALAN

LEGĂMÂNT

intru cinstirea

memoriei

marelui dispărut

În aceste ceasuri de adâncă durere pentru întreaga armată română, aducem un pios omagiu comandantului nostru, cel care a fost general-locotenent ȘTEFAN GUȘĂ, militarului și omului care și-a asumat răspunderi deosebite în momentele grele prin care a trecut națiunea română. Bun patriot și om al desăvârșit, a lucrat continuu pentru apărarea intereselor armatei și dezvoltarea acestora pe principii moderne, acțional permanent pentru îmbunătățirea condițiilor de viață și instruire ale subordonaților, pentru întărirea capacității

de luptă a M.U. și unităților pe care le-a comandat.

Domnule comandant, ne legăm ca, cinstindu-vă memoria, să luptăm în continuare, sub noblele însemne ale împărăției idealurilor și crezurilor dumneavoastră, pentru apărarea acestui pământ strămoșesc, pe care l-ați iubit atât de mult și care față, astăzi vă primește la sine.

Dumnezeu să vă odihnească în pace!

SECȚIA PREGĂTIRE
PENTRU LUPTĂ

Adio, bunul nostru prieten și comandant!

Ca subordonat direct în garnizoana Tg. Mureș, l-am știut întotdeauna sprijinit, dorința și ambiția de a fi primul și a ne afirma prin muncă asiduă și cinstită.

Îl întâmpinam cu plăcere în fiecare venire în unitate, ca drele așteptându-l și dorind să-l vorbească, să-și spună părurile, și era meritul său că nu-l ocolea. Cu apropierea față de om ce-l caracteriza, își depăna amintiri, rezemat de aripa tancului, pe câmpul de instrucție la Turda — garnizoana care l-a consacrat și l-a format încrederea și dragostea în oameni. În acest colț de țară a avut mulți subordonați și prieteni care acum, la despărțire, îl regretă și-l spun de dincolo de Carpați: „Adio, bunul nostru prieten și comandant! Pentru noi ai fost un suflet”.

Locotenent-colonel
ION NEGOIȚĂ

Spiritul său va dăinui în conștiința subofițerilor

A trecut în neființă cel pentru care armata română a fost un crez, iar arma tancuri înșăși destinul. Pentru împlinirea acestor idealuri viața l-a fost în permanență o luptă, în care victoriile au fost de partea sa, pe câmpurile dreptății și adevărului.

L-am cunoscut pe marele comandant patriot ca omag, cotătean și om de rară omenie. Am convingerea că spiritul său va dăinui în mintea și sufletul tancurilor militare adevărate, care prin faptele lor vor dura mai departe crezul său patriotic.

Ptl. maj. MIHAI MIHALACHE

Șef de promoție

(Urmasre din pagina 1)

teimine primul în promoția 1960 a ofițerilor de tancuri. Rezultatele excepționale, calită-

țile de comandant, prestigiul dobândit în instituție, marea disponibilitate la efort și perspectivele certe ale evoluției în carieră spre înalte cote ale măiestriei militare l-au recomandat cu prisosință pentru a fi selecționat, în școală, în funcția de comandant pluton elevi.

A avut astfel posibilitatea să-și valorifice înalta competență în pregătirea a noi serii de ofițeri de tancuri, constituind un veritabil exemplu și dând măsura capacității unui adevărat modelator de oameni, de caracter.

A muncit în școală în perioada 1960-1966, timp în care a îndeplinit funcții de comandant de pluton și de companie elevi. A fost un comandant model pentru subordonați, un frate mai mare, un sfătuitor călăuzit de cele mai bune intenții, un om desăvârșit, pe care subordonații l-au urmat, l-au înțeles și respectat. Toți ofițerii pe care l-a pregătit au trăit și trăiesc permanente intense sentimente de nostalgie față de Școala militară de tancuri Pitești — sediul de suflet a tanchiștilor — și față de fostul lor comandant, fiind dominați încă de puterea sa personalitate, caracterizată de sobrietate și seriozitate, de exigență, dar și de principialitate și omenie.

Ca ofițer, a dovedit permanent spiritul de corp, răspunde re totală față de calitatea de ofițer și a depus eforturi, de multe ori până la epuizare, pentru obținerea de rezultate maxime și creșterea prestigiului instituției.

În anul 1966 a susținut examenul de admitere în Academia Tehnică Militară, pe care a absolvit-o în anul 1972, dobândind titlul de inginer.

Imensa nedreptate

(Urmasre din pagina 1)

noi toți, să pună bazele unui demers coerent în pregătirea tinerilor militari, în creșterea capacității de ripostă a unităților și subunităților. La aplicații, antrenamente, exerciții demonstrative, trageri individuale și cu subunitățile, s-a aflat cât mai mult timp în mijlocul oamenilor, ascultându-le bucuriile ori părurile, îmbărbătându-i la greu, dar și solicitând permanent corectitudine, rapiditate, hotărâre, ingenuitate în îndeplinirea misiunilor primite. S-a dovedit a fi astfel înaltul capabil să cimenteze în acțiune colectivele de cadre și oștăși.

Săvârșirea sa din viață, tocmai în momentele când mai avea atâtea de înfăptuit, ni se pare o imensă nedreptate. Dar moartea, narbă, nu alege.

Puternica personalitate a generalului-locotenent inginer Ștefan Gușă și-a cucerit pentru totdeauna loc de cinste în inima noastră.

Cinci secvențe

(Urmasre din pagina 1)

oamenilor și înțelegerea greutăților acestora.

Septembrie 1987 — cadrele comandamentului marilor unități trăiesc clipe de mare satisfacție, dar și de mare regret, prin despărțirea de generalul-major Gușă Ștefan, promovată în înalta funcție de șef al Marinelor Stat Major.

28 martie 1994, ora 14.20. În sunet prelung de telefon avea să-mi aducă tristețe veste privind încetarea din viață a celui care a fost generalul-locotenent inginer Gușă Ștefan, umplându-mi de durere inima.

A fost elev

(Urmasre din pagina 1)

a făcut ca liceul să crească în ochii invitaților la festivități, domnul general spunea că simte cum tinerețea îi inundă. Vădit emoționat, a lăsat un discurs care a impresionat asistența. Nu am văzut niciodată un grup de elevi — „copiii în alb”, cum îi numea atunci distinsul fost elev al Hasdeului — atât de captivați de un om care vorbește despre școala la care s-a format, un om care vorbește despre „olimpicii buzoieni”, cunoscuți nu numai în țară. Altfel, acum, domnule general, dacă mai puteți afla, că 55 de elevi hasdeeni luptă în această săptămână să ocupe locuri cât mai bune la faza națională a olimpiadelor școlare. Vorbele dumneavoastră de atunci au creat mari ambiții.

După cum l-am cunoscut, generalul (asa îl numeam mereu) nu eluda niciodată întrebările dureroase ce îi se puneau în fața conștiinței și nici nu își aroga întrebări „metafizice”; altfel spus, nu poza niciodată. Neîncrederea sa față de tot ce i se părea a fi „poză” venea dintr-o milenară psihologie practică a țărânului care refuză întotdeauna să fie și, mai ales, să pară altceva decât este. Nu era o fire contemplativă, totuși presiunea realului asupra conștiinței sale l-a împins către meditație. Era un mare prieten și sfătuitor, care înțelegea că menirea omului este tocmai aceasta: să se chestioneze pe sine, să chestioneze existența, să judece rapid și numai în funcție de cei din jur. Putem spune cu certitudine că și-a asumat cu mare curaj destinul de a fi fost aici, pe pământ, de a fi privit cum trebuie realul acesta.

Ne bucură gândul că generalul care a avut în decembrie 1989 cuvântul hotărâtor într-un moment delicat pentru țară va smulge măcar o lacrimă fieceșului din noi, cei care suntem români.

Va stăru în noi, pătrunzător, ca privirea celui pe care dorim de azi înainte să-l alibă Dumnezeu în grija sa.